

HELEN
FIELDS

**DOKONALÁ
KORISŤ**

Ljndeni

Dokonalá korisť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Helen Fields

Dokonalá korisť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DOKONALÁ KORISŤ

HELEN FIELDS

**DOKONALÁ
KORISŤ**

Ljndeni

Venujem Brianovi a Johnovi – otcovi a starému otcovi,
ktorí si čítajú noviny niekde hore a premýšľajú,
prečo je tu dole taký hluk. S láskou od tých,
ktorí na vás nikdy nezabudnú.

PRVÁ ČASŤ

1. KAPITOLA

Ľudia zomierali aj na horších miestach. Len málokto však zomrel strašnejším spôsobom. Bola to dokonalá scenéria pre letnú idylku – strechy mestských výškových budov na jednej strane a silueta vyhasnutej sopky Arthur's Seat v diaľke na druhej strane. Hudbu ste cítili, skôr ako ste ju počuli, basy vám pulzovali v kostiach a rozochvievali tkanivá. Začiatkom júna sa v Edinburghu stmievalo neskoro a obloha bola zaliata odtieňmi ružovej, zlatej a sýtooranžovej. Možno preto si nikto nič nevšimol, keď sa to stalo. Alebo za to mohla zmes alkoholu, drog a všeobecného vzrušenia. Festival bol v plnom prúde. Medzitým, čo sa na pódiu tretí deň striedala jedna kapela za druhou, návštevníci leňošili, zabávali sa, oddychovali, jedli, pili a postupne sa uspokojovali s čoraz menším množstvom oblečenia a osobnej hygieny. Ak by sa dal pocit extázy vyjadriť jediným obrazom, toto by bolo to správne miesto. Dav, ktorý synchronne poskakoval, akoby sa všetci premenili na jedno bujaré monštrum s tisíckami vyškerených hláv, zachvátila extáza.

Vrah prešiel masou ľudí ako dym, obratne sa medzi nimi preplietol a šľahol vo vzduchu svojou čepelou, akoby to bola stuha. Rez bol čistý. Priamo a bokom. Na zemi bolo vidieť, aká veľká bola strata krvi, rana sa otvárala príliš široko na to, aby sa krvácanie dalo zastaviť rukami. Niežeby bol čas dostať obeť do sanitky. Niežeby si niekto všimol jej zranenia, kým takmer úplne nevykrvácala.

Inšpektor Luc Beau Callanach stál na mieste, kde mladý muž naposledy vydýchol. Totožnosť obete ešte nepoznali. Za hodinu, ktorá uplynula

od jej smrti, sa polícii podarilo zistiť veľmi málo. Čudné, pomyslel si Callanach, že v tisícovom dave nenašli jediného súcitného svedka.

Mladík jednoducho prestal skákať do rytmu, pomaly sa začal prehýbať a potácať, narážal do susedov zľava, sprava, pred sebou aj za sebou a nakoniec sa zvrtol, pričom sa chytil za brucho. Niektorí ľudia okolo neho boli nahnevaní, že im kazí radosť z koncertu. Najprv si mysleli, že je opitý, potom si mysleli, že je pod vplyvom drog. Až keď sa jedna bosá tínedžerka pošmykla v kaluži krvi, spustila krik, ale v tom hluku trvalo celú večnosť, kým ju ostatní počuli. Výkriky napokon prehlušili hudbu, až keď úbohého mladíka prevrátili a pokrútené vnútornosti sa za ním ťahali ako nejaké čudné zviera z inej planéty. Leskla sa na nich krv a odrážala slnečné lúče.

Polícia nebola ďaleko. Išlo o obrovskú verejnú udalosť, ktorej hladký priebeh zabezpečovali všetkými možnými opatreniami, alebo si to aspoň organizátori mysleli. No dostať políciu a potom záchranárov cez dav, vyčistiť oblasť a zabezpečiť miesto činu bola priam logistická katastrofa. Callanach obrátil oči k nebu a vzdychol. Miesto činu bolo ešte viac zničené ako verejné toalety v nočnom klube na Silvestra. Našli by tam dostatok vzoriek DNA na opätovné osídlenie planéty. Forenzná katastrofa.

Telo bolo na ceste do márnice, už na mieste činu ho odfotovali, hoci ktovie, či to bude vôbec na niečo užitočné. Dobrovoľníci, okoloídúci, policajti a záchranári ho stále presúvali, až ho nakoniec nechali ležať na udupanej tráve a rozpadnutej zemi. Hlavná súdna lekárka Ailsa Lambertová bola nezvyčajne tichá a jej pokyny sa obmedzovali na opatrné a úctivé zaobchádzanie s pozostatkami a ich urýchlené premiestnenie z dohľadu zvedavých objektívov a hysterického kriku. Callanach dohliadal na zabezpečenie miesta činu – čo bola irónia sama osebe – a vydal sa do ústavu súdneho lekárstva za Ailsou.

Na tvár obeť sa pozrel len zbežne, ale aj jeden pohľad mu povedal všetko. Muž mal oči pevne zatvorené, akoby sa chcel vymaniť z nočnej mory, ústa zamrznuté medzi stonom a výkrikom. Mal meno? prebehlo

Callanachovi hlavou. Poznal svojho útočníka? Nemal pri sebe žiadne doklady, len pár mincí v šortkách, nič iné, dokonca ani hodinky na zápästí. Na šnúrke na krku mal kľúč. Nech si ho smrť vzala akokoľvek rýchlo, to hrozné vedomie, že z neho vyprcháva život a že nemá najmenšiu nádej na prežitie, zatiaľ čo všetci okolo neho skáču a spievajú, muselo vyzeráť ako ten najkrutejší žart. A na samom konci už len ohlušujúci výkrik sprevádzajúci paniku a hrôzu v záplave očí nad ním. Aké to muselo byť, pomyslel si Callanach, zomrieť sám na tvrdej zemi v takom jasnom slnečnom svete? Posledná vec na svete, ktorú obeť musela cítiť, bola obrovská hrôza.

Callanach si prezeral kryté pódium plné ozvučovacej a svetelnej techniky a úprimne dúfal, že niektorá z kamier tam hore niečo zachytila. Ak sa niekto ponáhľala alebo je na odchode, pohybuje sa inak ako zvyšok davu. The Meadows, rozľahlý park s trávnatými plochami na športové hry, ktorý sa rozprestieral južne od centra mesta, bol zvyčajne krásny a pokojný. Matky tam brávali svoje deti, chodili tam psíčkari a bežci behali svoje okruhy. Callanachovi sa v hlave ozývali tóny piesne *Summer is A-Coming In*. Počul ju na premietaní pôvodnej verzie *Rituálu*, na ktoré ho pred niekoľkými mesiacmi vytiahla inšpektorka Ava Turnerová. Predstavenie Edwarda Woodwarda ho fascinovalo a obraz mužov a žien v maskách zvierat, ktorí sa pripravovali na ľudskú obeť, mu zostal pred očami ešte dlho po zhasnutí projektora. Nebol tak ďaleko od blázince, uprostred ktorého zomrel mladý muž.

„Pane, našli sme ľudí, ktorí stáli priamo za obeťou. Môžete sa s nimi porozprávať,“ informoval ho policajt. Callanach ho nasledoval na okraj trávinatej plochy a nechal za sebou technikov, ktorí stavali provizórny stan, aby bolo miesto činu cez noc chránené. O strom sa opieral pár zabalený v jednej deke, tváre mali zaliate slzami, žena sa viditeľne triasla a muž ju utešoval.

„Merel a Niek De Vriesovci,“ prečítal policajt zo svojho zápisníka. „Manželský pár z Holandska je tu na dovolenke. Sú v Škótsku už desať dní.“

Callanach prikývol a urobil krok dopredu, aby im poskytol trochu súkromia a mohol s nimi hovoriť tichým hlasom.

„Som inšpektor Callanach zo škótskej polície,“ predstavil sa. „Chápem, že ste v šoku, a je mi ľúto, že ste boli svedkami takejto tragédie. Chápem, že ste to opísali už niekoľkokrát a budete to musieť zopakovať ešte mnohokrát. Ale môžete zopakovať, čo ste videli, prosím?“

Muž povedal svojej žene niečo, čomu Callanach nerozumel, žena zdvihla zrak a zhlboka sa nadýchla.

„Moja žena nehovorí dobre po anglicky,“ povedal Niek De Vries, „ale videla toho viac ako ja. Budem vám tlmočiť.“

Skôr než Niek znova prehovoril, Merel zo seba vydala niekoľko viet plných vzlykov.

„Všimla si ho, keď nejaké dievča zakričalo. Merel sa sklonila, aby ním zatriasla a povedala mu, aby vstal. Kľakol si a zhrbil sa. Mysleli sme si, že je opitý a možno vracia. Keď sa Merel opäť narovнала, ruku mala celú od krvi. Hovorí, že v tej chvíli si stále myslela, že vracia alebo má nejaké vnútorné zranenie. Keď sme všetci ustúpili, aby sme ho položili na chrbát, uvideli sme ranu. Vyzeralo to, akoby ho niekto rozrezal na polovicu.“ Niek si rukou zakryl oči.

„Videli ste niekoho, kto by sa ho dotýkal alebo do neho strkal, keď ešte kráčal pred pádom? Neodišiel odtiaľ niekto narýchlo? Alebo vedeli by ste podrobne opísať ľudí, ktorí stáli neďaleko?“ požiadal Callanach.

„Všetci sa stále presúvali,“ odpovedal Niek, „a my sme zmeškali kapelu, viete? Nemali sme tu žiadnych priateľov, takže sme sa tu ani veľmi nerozhliadali. Ľudia skákali, kričali, chodili sem a tam, aby sa dostali k baru alebo na toalety. Len sme sa snažili nestratiť jeden druhého. Chlapíka pred nami som si všimol, až keď sa zrútil.“

„Povedal niečo?“ spýtal sa Callanach. Niek preložil Merel otázku.

„Myslí si, že keď sa s ním pokúšala hovoriť, bol už buď v bezvedomí, alebo mŕtvy. V každom prípade tam bol obrovský hluk. Aj tak by nič nepočula.“

„Chápem,“ prehodil Callanach. „Moji kolegovia vás odvedú na stanicu, kde s vami spíšu kompletnú svedeckú výpoveď, a potom vás odprevadia do vášho hotela.“

„Nie ste Brit?“ Merel sa zastavila a prvýkrát sa obrátila priamo na Callanacha.

„Som Francúz,“ odpovedal, „napoly Francúz a napoly Škót. Ospravedlňujem sa, ak mám nejaký prízvuk.“

„*Le garçon était trop jeune pour mourir.*“ Chlapec bol príliš mladý na to, aby zomrel, povedala a pokračovala po francúzsky, hoci Callanach mal pocit, že to počuje po anglicky, tak rýchlo si to preložil.

Merel De Vriesová si spomenula ešte na jednu vec. Cez hudbu sa v dave ozýval ženský smiech, taký hlasný, že ho počula, aj keď sa skláňala nad mladým mužom, ktorému sa snažila pomôcť. Callanacha zarazilo, ako Merel opísala ten zvuk. Nebol to šialený smiech, povedala. Podľa jej slov v ňom znela zákernosť.

2. KAPITOLA

„Rez bol vykonaný jednou zbraňou, ale ten nástroj bol veľmi šikovne upravený,“ povedala Ailsa Lambertová. „Sú to dve dokonale zladené čepele spojené dokopy so štvormilimetrovou medzerou uprostred. Spojenie dvoch čepelí spôsobilo, že ranu nebolo možné uzatvoriť, nieto ešte zašit, aj keby bol v čase útoku v nemocnici. Dvojité rezy sú...“ odmlčala sa, keď vzala do ruky meter, „dlhé dvadsaťosem centimetrov. Boli dosť hlboké, takže rana bola otvorená a spôsobené škody obrovské. Vnútorne orgány sa následne dali do pohybu smerom nadol a von, takže väčšina toho, čo malo byť v brušnej dutine, vypadla z tela, keď spadol a prevrátil sa. Na niektorých vnútornostiach sú dokonca rozpoznateľné odtlačky topánok ľudí, ktorí stáli pri ňom. Strata krvi spôsobila zastavenie srdca.“

„Rozumiem,“ povedal Callanach unavene. „Príčina smrti je nepochybná. Je ešte niečo, čo by som mal vedieť?“

„Toxikologická analýza si vyžiada určitý čas. Nemá žiadne iné viditeľné zranenia, navonok vyzerá zdravo, na pľúcach vidím, že nefajčil, dobrý chlapec,“ pohladila mŕtvolu po ruke a pochmúrne sa usmiala. „Ale tá zbraň, Luc, nebola vyrobená na sebaobranu. A nedostať ju v žiadnom obchode. Nieкто ju vyrobil a dobre sa s ňou pohral. Rez bol hlboký a rovný, no zdá sa, že na preťatie toľkých vrstiev brušnej dutiny nebolo treba veľa sily. Ten, kto to urobil, si dal záležať, premyslel účinnosť a pochopil mechaniku pohybu. Nedošlo k spontánnemu bodnutiu ani k náhodnému použitiu zbrane uprostred hádky.“

„Takže úkladná vražda?“ spýtal sa Callanach, zahĺbený do myšlienok, a naklonil sa nad telo.

„Skôr by som povedala, že je to rituál,“ odpovedala. „Nieкто to vymyslel, nacvičil a zdokonalil.“

„Koľko má rokov?“

„Myslím, že medzi osemnástimi a dvadsiatimi dvomi. Stoosemdesiat centimetrov. Atletická postava, bez prebytočného tuku a s dobrou muskulatúrou, ale nie typ, ktorý by trávil celé dni v posilňovni. Veľkosť topánok štyridsaťštyri. Hnedé vlasy, orieškové oči. Žiadne zranenia v sebaobrane. Vôbec to nečakal.“

„Takže nevnímam útočníka ako hrozbu, keď sa k nemu priblížil?“

„Takmer určite nie. Ani vy nevyzeráte dobre, Luc. Spíte vôbec?“ spýtala sa Ailsa, keď si stiahla gumené rukavice a začala si robiť poznámky.

„Spí sa mi dobre,“ klamal.

„A stravujete sa správne? Ste bledý a máte popraskané cievky v očiach.“

„Zajtra zavolám ohľadom tých toxikologických výsledkov,“ vyhol sa odpovedi. „Ak sa dovedy niečo objaví, máte moje číslo.“

„Pozdravte odo mňa inšpektorku Turnerovú, dobre? Už dlho som ju nevidela. Jej matku som zvykla vídať v klube priaznivcov opery, ale v poslednom čase som ju tam nestretla,“ dodala Ailsa. Táto šesťdesiatnič-ka, drobná ako vták, bola životaschopná a nebolo ju treba podceňovať.

„Odovzdám,“ odpovedal, vyzliekol si ochranný plášť a hodil ho do koša za dverami.

Po návrate na stanicu ho vo vypočúvacej miestnosti čakalo pochmúrne uvítacie komando. Callanach sa pozrel priamo na strážmajstra Trippa.

„Máme stopu, ohlásila sa mladá žena,“ informoval ho Tripp. „Povedala, že jej priateľ sa stratil v dave na festivale. Ešte ho nenašla. Poslal som po ňu auto.“

„Povedala jeho meno?“ Callanach sa posadil a siahol po káve.

„Sim Thorburn,“ odpovedal Tripp a ťukol do klávesnice, aby si pozrel fotografiu. Vždy bol o krok vpred. V priebehu niekoľkých sekúnd sa objavila stránka novej sociálnej siete so sériou fotografií. Mladík sa na každej fotografii usmieval alebo kričal, na tvári mal bezstarostný a veselý výraz. V poslednom prípade ho zachytili ruka v ruke s jeho priateľkou. Nepochybne to bola tá istá ruka, ktorú pred chvíľou hladila Ailsa Lambertová.

„To je on,“ potvrdil Callanach. „Tak čo o ňom vieme?“

„Zatiaľ všetko, čo je na jeho profile. Neobťažoval sa s nastavením súkromia, takže ho môže vidieť ktokoľvek. Má dvadsaťjeden rokov, je škótskej národnosti, žije v Edinburghu.“

„Záznamy?“

„Nenašli sme žiadne.“ Za Trippom zazvonil telefón a niekto niečo povedal. „Je tu jeho priateľka, pane. Hlavný inšpektor Begbie s vami chce hovoriť, hneď ako tu skončíme.“

„Ako inak,“ podotkol Callanach, ktorý už bol na nohách. „Viete, kde je inšpektorka Turnerová, Tripp? Ailsa Lambertová ju dala pozdraviť.“

„Je mimo služby,“ ozvala sa z chodby strážmajsterka Salterová. „Povedala, že zajtra asi tiež príde neskoro. Mám jej niečo odkázať, pane?“

„Nie, vďaka, Salterová,“ odvetil. „To môže počkať.“

No priateľka Sima Thorburna nemohla čakať; určite sa obávala najhoršieho, hoci stále dúfala v zázrak. Predstavovala si, že sa stala nejaká chyba, že jej priateľ napriek všetkým dôkazom natrafil na nejakých kamarátov, že sa niekam zatúlal a ani jej nezavolať. V hlave sa jej preháňalo množstvo vysvetlení, prečo zmizol. Tripp si pomyslel, že jej nádej zomrie, hneď ako uvidí Callanachovu tvár. Ľudia to spoznali už pri pohľade naňho.

„Je mi to ľúto,“ povedal, keď ju uvidel. Predstavovať sa bolo zbytočné. O niekoľko sekúnd by jeho meno aj tak vypustila z hlavy.

„Nemôžete si byť istý, že je to on,“ zašepkala. „Ešte som vám o ňom nič nepovedala.“

„Na internete sme našli vaše spoločné fotografie.“ Ukázal jej fotografiu, ktorú Tripp iniciatívne vytlačil vopred. „Je to Sim?“

Vzlykla a ustúpila od fotografie, akoby samotný papier bol zbraňou.

„Videli ste ho?“ spýtala sa. Callanach odtiahol stoličku a mladá žena sa posadila.

„Videl som ho. Určite je to on.“

„Čo... čo...“ Nedokázala zo seba dostať nič viac.

„Utrpel reznú ranu. Ukázalo sa, že bola osudná. Bolo to veľmi rýchle. Záchranári nemali šancu dostať sa k nemu včas.“

„Rez? Myslela som, že mu prasklo slepé črevo, alebo to bola krvná zrazenina, alebo... ho niekto bodol? Nemôže to byť on. To by Simovi nikto neurobil.“

„Neviete, či nemal nejaké problémy? Mohla to byť len rodinná hádka, finančné problémy alebo si s ním niekto vybavoval staré účty?“

„To je hlúposť!“ odvetila. Vzhľadom na to, čím prechádzala, to bola pochopiteľná reakcia. Nechápala však, ako sa s každou ďalšou minúťou jej nádej stráca. „Pracoval pre charitu. Zarábala minimálnu mzdu, ale každú voľnú chvíľu venoval dobrovoľníctvu.“

„Môžete to upresniť?“ požiadal ju.

„Pracoval v centrách pre bezdomovcov, zakladal vývarovne v meste, organizoval zbierky. Sim bol najjemnejší a najmilší človek na svete. Všetko, čo mal, rozdával. To bola jediná vec, o ktorej sme sa hádali.“

„A včera ste si nevšimli nič zvláštne? Nikto ho nesledoval?“ Dievčina pokrútila hlavou a premkol ju šok. Callanach vedel, že to je všetko, čo z nej dostane. Formálnu identifikáciu tela a hľadanie rodinných kontaktov nechal na Trippa. Potreboval poriadny náskok a potreboval ho rýchlo. Človek, ktorý brutálne zavraždil Sima Thorburna, už nepochybne ukryl vražednú zbraň a odstránil všetky usvedčujúce forenzné dôkazy.

„Salterová!“ zavrčal Callanach cestou do vypočúvacej miestnosti. „Zistite, kto má záznam z bezpečnostnej kamery z koncertu. Chceme

ho mať k dispozícii dnes večer. A skúste odo mňa držať môjho šéfa čo najďalej, dobre? Mám veľa práce.“

„Ja tiež, inšpektor,“ poznamenal hlavný inšpektor Begbie, ktorý sa objavil vo dverách. Zakaždým, keď ho Callanach v poslednom čase videl, sa zdal tučnejší. Nebolo zdravé tak rýchlo priberať. Inšpektor nebol úplne vychudnutý, keď Callanach nastúpil ku škótskej polícii, ale teraz sa zdalo, že si bezdôvodne predčasne kope hrob. „Je nejaký problém, inšpektor?“ spýtal sa Begbie. Callanach si uvedomil, že hľadá na rozopnuté gombíky na košeli hlavného inšpektora.

„Nie, pane, som len roztržitý.“

„To ma, úprimne povedané, veľmi neteší. Aké máme stopy?“ Callanach sa pokúšal vymyslieť, ako mu povedať, že nič nemajú, a len niečo zakoktal.

„Ach, áno? Nieкто predsa musel niečo vidieť. Tisíce potenciálnych svedkov, a my sa nemôžeme pohnúť z miesta. To je typické. Ľudia z médií chcú, aby sme zvolali tlačovú konferenciu. Vlastne to urobte hneď. Ľudia sa nesmú báť vyjsť na ulicu. Musí existovať racionálne vysvetlenie. Nikto nepríde k cudziemu človeku a jednoducho ho nepodreže. Chcem to vedieť, Callanach, do štyridsiatich ôsmich hodín chcem mať niekoho vo väzbe.“

„Šéfe...“

„Ja viem. Nemáte radi tlač. Beriem na vedomie.“ Begbie si cestou von odfrkol. Callanach váhal, či má ísť za ním a spýtať sa ho, ako sa má, ale potom usúdil, že by tým dosiahol len to, že by sa vrátil do vypočúvacej miestnosti. Bol hladný ako vlk, ale pri pomyslení na vyprázanú rybu s hranolčkami zabalenú v novinách mu prišlo zle. Nemal nádej, že sa v najbližších dvanástich hodinách dostane domov, a najzdravším jedlom na stanici bolo pravdepodobne vrecúško sušenok po záruke, zabudnuté niekde vzadu v skrinke. Callanach si v hlave zhrnul prehľad brífingu, keď mu niekto strčil do ruky papierové vrecko.

„Prestaňte sa na jedlo ostatných pozerať ako na jed. Nie je to práve príjemné. Svojej povesti francúzskeho snoba veľmi nepomáhate,“ po-